

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: F. P., bytem K. B., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem
Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě ze dne 4.3.2013 proti rozhodnutí žalované ze
dne 30.1.2013 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 4.3.2013 se žalobce domáhá přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalované ze dne 30.1.2013 č.j. X**, protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho nebyl správně vypočítán jeho starobní důchod, když základem pro stanovení průměrného výdělku byly vyměřovací základy získané v letech 1979 a 1999, s tím nesouhlasí, protože mělo být zohledněno, že v letech 1976-1979 existovala instituce „Změněná pracovní schopnost“, kterou měl, proto mu plat klesl o dvě třetiny, a na to měl být brán ohled a navíc v roce 1999 měl pouze částečný výdělek na základě Dohody o pracovní činnosti s Městským úřadem, když chtěl pomoci obci, ale jeho příjem nedosáhl ani minimální mzdy; dále uvedl, že v roce 1979 již od 4.7. bydlel ve Švýcarsku, ale přitom údajně zde pracoval od 1.1. do 1.9.1979 a pobíral mzdu; závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a stanovit rozhodné období na rok 1975, tj. před změnou pracovní schopnosti. Současně bylo žalobou napadeno i rozhodnutí ČSSZ ze dne 28.12.2012, proti němuž podal námitky, o nichž bylo rozhodnuto právě

napadeným rozhodnutím ze dne 30.1.2013. (*K žalobě připojil mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 30.1.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 28.12.2012, jímž žalobci zvýšila od 16.3.2007 starobní důchod na částku 1.253,-Kč měsíčně dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**) a s přihlédnutím k článkům 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1.4.2012 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 na základě jeho žádosti. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.1.2013 bylo mimo jiné zdůrazněno, že starobní důchod byl žalobci přiznán od 16.3.2007 rozhodnutím ČSSZ ze dne 13.5.2008 ve výši 1.170,-Kč, kdy doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k článku 45 odst. 1 Nařízení č. 1408/71 a pro výši důchodu byla započtena doba pojištění: v českém důchodovém pojištění 6.775 dní a ve švýcarském důchodovém pojištění 6.874 dní, celkem doba pojištění činí 13.649 dní; dále byl podrobně popsán způsob výpočtu starobního důchodu žalobce a bylo konstatováno, že uvedená ustanovení právních předpisů mají závazný charakter a ČSSZ se od nich při rozhodování nemůže odchýlit, proto nebylo možno námitkám žalobce vyhovět ohledně změny vyměřovacích základů, jak žádal.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření ze dne 26.3.2013 uvedla mimo jiné, že z obsahu žaloby je zcela zřetelné, že proti zákonnému postupu žalované při výpočtu výše starobního důchodu žalobce ničehož nenamítá, z čehož lze usoudit, že je dostatečně seznámen se zákonnou úpravou, která daný postup provází. ČSSZ při rozhodování vycházela mimo jiné z evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku (dále jen **ELDZ či ELDP**) ze dne 31.10.1979 vyhotoveného zaměstnavatelem Družstevní služba Praha, podle něhož byl žalobce u ní zaměstnán od 12.4.1976 do 1.9.1979, přičemž v kalendářním roce 1979 mu byl zúčtován hrubý výdělek (vyměřovací základ) ve výši 11.458,-Kč, a vycházela rovněž z ELDP ze dne 14.9.2000 vyhotoveného zaměstnavatelem žalobce Město Březová, podle něhož byla se žalobcem sjednaná dohoda o pracovní činnosti na dobu od 3.5.1999 do 31.12.1999 a výše vyměřovacího základu za uvedenou dobu činila 12.000,-Kč. Citováno bylo i ust. § 18 odst. 1 a 4 i § 16 odst. 3 věty první zákona a ujasněn pojem „kalendářní rok“, stejně tak bylo uvedeno, že na výši procentní výše starobního důchodu respektive osobního vyměřovacího základu mají vliv dva základní faktory, jimiž je *délka doby pojištění a výše vyměřovacích základů* a zákon již nerozlišuje, zda vyměřovacích základů v jednotlivých kalendářních letech rozhodného období popřípadě při jeho prodloužení (§18 odst. 4) bylo dosaženo při plném či zkráceném pracovním úvazku. K námitce žalobce, že v roce 1979 je jeho výdělečná činnost na území České republiky (dále jen **ČR**) vykázána až do 1.9.1979, avšak v té době od 4.7.1979 bydlel ve Švýcarsku, žalovaná poukázala konkrétně na ELDZ ze dne 31.10.1979 vyhotovený zaměstnavatelem Družstevní služba Praha, podle něhož byl žalobce zaměstnán od 12.4.1976 do 1.9.1979, přičemž v kalendářním roce 1979 mu byl zúčtován hrubý výdělek (vyměřovací základ) ve výši 11.458,-Kč. Žalované není zákonem daná pravomoc zasahovat do zákonných pravomocí zaměstnavatele, kdy jednou z mnoha je vedení záznamů o svých zaměstnancích včetně zakládání a vedení evidenčních listů. Závěrem bylo uvedeno, že i když postup žalované, o jehož správnosti je přesvědčena, nenaplnil subjektivní očekávání žalobce,

neznamená, že není správný, či je v rozporu se zákonem; proto nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 30.1.2013 a navrhla soudu zamítnutí žaloby.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 30.1.2013 bylo žalobci doručeno dne 1.2.2013 a obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 26.3.2013.

Následně *žalobce v podání ze dne 22.4.2013 s přílohou* setrval na podané žalobě, vyjádřil svůj názor v této věci, nesouhlasil s argumentací žalované k problematice pojmu „kalendářního roku s vyměřovacím základem“ a namítal, že by mělo být vždy použito období pro pojištěného výhodnější, nikoliv nejbližší a nezpochybnil, že žalovaná při výpočtech jeho penze neporušila zákon, přesto dle něho použití výkladu § 18 odst. 4 zákona, jak to žalovaná v jeho případě učinila, je diskriminační, nedůstojné a odporuje dobrým mravům.

V reakci na podání žalobce *žalovaná dne 7.5.2013* odkázala na své vyjádření ze dne 26.3.2013 a uvedla, že svou argumentaci podložila zákonnými ustanoveními, tudíž nerozhodla o své vlastní vůli, ale v kontextu s platnými zákonnými předpisy, jichž jednak není strůjcem a jednak je, coby výkonný orgán, zákonné předpisy schválené Parlamentem ČR, povinna dodržovat. Také připomněla, že postup zohledňující výdělkově nejlepší kalendářní roky, byl zakomponován v předchozí právní úpravě představující zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, který ve svém ustanovení § 12, pro účely určení průměrného měsíčního výdělku stanovil rozhodné období deseti po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod, a porovnáním hrubých výdělků za jednotlivé celé kalendářní roky se následně vyčlenilo pět výdělkově nejlepších kalendářních let a z jejich průměru byla stanovena výše průměrného měsíčního výdělku, ale od 1.1.1996 současná právní úprava zákona č. 155/1995 Sb. svým ustanovením § 18 odst. 4 stanoví, že v případě prodloužení rozhodného období, neobsahuje-li toto pět kalendářních roků s vyměřovacím základem, požaduje již pouze jeden kalendářní rok s vyměřovacím základem, k němuž se postupně „dojde“ mimo zákonem časově pevně stanovené rozhodné období.

Žalobce poté dne 22.5.2013 setrval na podané žalobě a vyjádřil nesouhlas s argumentací žalované ohledně slova „postupně“ ze znění § 18 odst. 4 zákona, když výklad zákona podávaný žalovanou postrádá veškerou logiku.

Poté ještě *žalovaná dne 11.6.2013* vyjádřila přesvědčení, že ve svých předchozích vyjádřeních podala k problematice stanovení rozhodného období, jednoznačně daným ustanovením § 18 odst. 4 zákona, dostatečný výklad, proto v předchozích vyjádřeních lze nalézt i řešení fiktivní situace, kterou žalobce požaduje vyřešit v podání z 22.5.2013.

U ústního jednání zdejšího soudu dne 14.5.2014 *žalobce* setrval na podané žalobě a upřesnil, že napadá pouze rozhodnutí žalované ze dne 30.1.2013; k dotazu sdělil, že od 1.7.1998, s výjimkou doby od 3.5. do 31.12.1999, do vzniku nároku na důchod (16.3.2007) nikde nepracoval; závěrem požadoval vyhovění žalobě, protože je přesvědčen o správnosti svého názoru, který není pouze jeho. *Zástupce žalované* závěrem navrhl zamítnutí žaloby

s odkazem na všechna jejich vyjádření v této věci.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V § 16 odst. 3 věta první zákona je stanoveno, že vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996.

Podle § 18 odst. 1 zákona rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období 30 kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak. Do rozhodného období se nezahrnují kalendářní rok, ve kterém pojištěnec dosáhl 18 let věku, a kalendářní roky předcházející.

Dle § 18 odst. 4 zákona se do rozhodného období nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Není-li však v takovém rozhodném období aspoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce (§ 16 odst. 3), prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok, nejvýše však kalendářní rok bezprostředně následující po roce, v němž pojištěnec dosáhl věku 18 let.

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 30.1.2013 není důvodná* s ohledem na níže uvedené.

Žalobce dosáhl důchodového věku dne 16.3.2007 a dle § 29 písm. a) zákona ve znění účinném do 31.12.2009 má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod, když tyto zákonné podmínky žalobce splnil po započtení doby pojištění v českém i švýcarském důchodovém pojištění, proto mu byl *rozhodnutím ČSSZ ze dne 13.5.2008* přiznán starobní důchod od 16.3.2007 ve výši 1.170,-Kč měsíčně. K žádosti žalobce ze dne 15.11.2012 žalovaná přezkoumala důchodový nárok žalobce a *rozhodnutím ze dne 28.12.2012* mu zvýšila starobní důchod od 16.3.2007 na částku 1.253,-Kč měsíčně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona a s přihlédnutím k článkům 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1.4.2012 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, takže po zvýšení v letech 2008 – 2013 mu náleží od lednové splátky v roce 2013 měsíčně 1.701,-Kč. V odůvodnění napadeného *rozhodnutí ze dne 30.1.2013* i v předcházejícího *rozhodnutí ze dne 28.12.2012* žalovaná postup při stanovení výše starobního důchodu dostatečně podrobně a srozumitelně popsala,

stejně tak vysvětlila i důvod, proč jsou základem pro stanovení průměrného výdělku vyměřovací základy získané v letech 1979 a 1999, tudíž osobní vyměřovací základ i výpočtový základ činí 1.713,-Kč a s ohledem na získání 37 celých roků pojištění do dne vzniku nároku na starobní důchod v poměru dob pojištění získaných v českém a švýcarském důchodovém pojištění činí základní výměra důchodu 780,-Kč a procentní výměra pak 473,-Kč, tj. celkem 1.253,-Kč měsíčně.

V postupu žalované, jež zohlednila obsah veškerých evidenčních materiálů a jejich obsah uvedla do osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**), který byl přílohou rozhodnutí ze dne 28.12.2012 o zvýšení starobního důchodu žalobci od 16.3.2007, ani při výpočtu výše tohoto důchodu soud neshledal pochybení. V této věci soud nemohl vyhovět žalobě s požadavkem na zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobcem opakovaně vyjádřené přesvědčení o správnosti jeho názoru, že za základ výpočtu je třeba použít nikoli roky 1979 a 1999, ale rok 1975, tj. rok, který byl posledním před změnou pracovní schopností, než mu klesl plat minimálně o dvě třetiny oproti platu před tímto datem, jelikož takový požadavek není v souladu s platnou právní úpravou k rozhodnému datu. ČSSZ proto nepochybila, když námitky žalobce zamítla a dostatečným i srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.1.2013 v takovém rozsahu, aby jej pochopil i laik, který jeho obsah hodlá pochopit. Soud se plně ztotožnil s obsahem citovaných vyjádření žalované i s odůvodněním napadeného rozhodnutí, proto pro stručnost na ně odkazuje, jelikož odpovídají platné právní úpravě a jsou známy všem účastníkům tohoto řízení.

Žalobce neprokázal důvodnost žaloby, když neprokázal, že žalovaná v jeho věci nepostupovala v souladu s příslušnými zákony, tj. zejména zákonem č. 155/1995 Sb., přestože je přesvědčen o opaku, jelikož nyní platný zákon neumožňuje tzv. vybírat pro výpočet důchodu roky s vyšším příjmem, tedy i vyměřovacím základem. Pokud se týká skutečnosti, že dle potvrzení žil již od 4.7.1979 ve Švýcarsku, ale přesto má vykázanu dobu zaměstnání u Družstevní služby Praha do 1.9.1979, tak tato skutečnost je bez vlivu na délku doby pojištění i výši starobního důchodu, jelikož v případě překrývání se doby pojištění ve více členských státech se započte doba pojištění tohoto státu, dle jehož zákonné úpravy se o dávce rozhoduje. I kdyby měl žalobce vykázanu dobu zaměstnání/pojištění pouze do odchodu do zahraničí, stejně by základem pro stanovení průměrného výdělku byl vyměřovací základ získaný v roce 1979, jelikož se jedná o rok, v němž měl vykázán příjem, a tedy se jedná o rok s vyměřovacím základem ve smyslu § 18 odst. 4 zákona, což se samozřejmě týká i roku 1999, kdy i nepřilíš vysoký příjem se podílel kladně na výši starobního důchodu žalobce, stejně tak i získaná doba pojištění 243 dnů, jelikož bez této doby by nezískal 37 celých roků pojištění.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 30.1.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 28.12.2012.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 14. května 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně